COŞMARUL/THE NIGHTMARE †

Am parcurs, cu mare greutate, sute de metri dintr-o pădure pustie, stranie, lipsită de viaţă. Îmi curgea sânge din piept, căpătasem o rană adâncă ce, în pofida bandajelor improvizate din plante, încă nu se închegase.

Cioturi uriaşe răsăreau din pământ la tot pasul, trebuia să evit gropi pline de cenuşă fumegândă şi schelete de lilieci ce atârnau ameninţătoare. Nu ştiam de cât timp mă rătăcisem acolo, în ce direcţie s-ar fi putut afla mult dorita ieşire.

Am încercat să alerg, dar capcanele ce se iveau pretutindeni, precum şi aerul înecăcios care îmi intra cu şi mai mare putere în plămâni m-au făcut să abandonez această strategie. Măcar de aş găsi capătul drumului, fie şi mergând la pas!

Era un ţinut cu adevărat bizar, aşa după cum în pădurile obişnuite, binecuvântate de verdeaţă, simţeai viaţa pulsând la fiecare pas, tot astfel acolo îţi dădeai imediat seama că ai intrat, fără dubii, în întunecatul tărâm rezervat Morţii.

După ce mi-am făcut loc printre numeroase liane ce păreau însă uscate, moarte, atârnând doar din inerţie, aveam să conştientizez cu adevărat dimensiunile lumii groteşti şi fără speranţă în care tocmai intrasem: când, în sfârşit, am ajuns la capătul Pădurii Moarte, am zărit câţiva leproşi care îşi agitau cioturile în preajma unor tăbliţe de lemn foarte vechi, roase, care de-abia se mai ţineau în poziţie verticală. Pe una dintre acestea am putut citi câteva cuvinte gravate inegal, cu caractere gri închis, care aveau să mă urmărească oribil pe tot parcursul bizarei mele aventuri: *"Speranţa a murit, călătorule, căci de aici începe Tărâmul Blestemat. De vei scăpa cu viaţă, îţi vei dori moartea, iar de vei muri, sufletul tău nu-şi va afla odihna în veci..."*.

Terifiat de ideea că aş putea, accidental, căpăta oribilul bacil al leprei, am luat-o la fugă cât am putut de tare şi nu m-am oprit decât când m-am convins că pusesem suficient de multă distanţă (poate chiar kilometri) între mine şi graniţa fragilă ce despărţea Pădurea Moartă de Tărâmul Blestemat.

Inutil, însă... Chiar în faţa mea a început să danseze un şarpe monstruos, extrem de veninos, care scotea flăcări pe gură, asemeni unui mitologic dragon.

"Numără... Câte secunde ţi-au mai rămas până la propria moarte?", am auzit o voce ciudată, venită parcă de nicăieri.

Am privit îngrozit limba ascuţită, bifurcată a şarpelui îndreptându-se către gâtul meu.

"Aaahhh!!!", am strigat, împietrit de groază.

M-am trezit gâfâind, ud tot, strângând cu putere perna, ca şi cum m-aş fi agăţat de ceva care să mă poarte către viaţă. Tocmai începuse cel mai lung şi

cumplit şir de coşmaruri pe care este de crezut că le-ar putea îndura o fiinţă omenească...

*

Mi-am început ziua cu greutate, fără chef, încă marcat de teribilul vis din noaptea precedentă. Priveam soarele orbitor al verii reflectându-se peste tot, în parbrize, în suprafaţa lacurilor, pe chipurile perechilor de îndrăgostiţi şi mi se părea într-o totală, cumplită disonanţă cu ceea ce se ascundea în sufletul meu, cu ceea ce eram capabil să simt în acele momente. Aproape că aş fi vrut să mor...

Cititorii - cui îi mai păsa de ei? Prietenii din alte oraşe - mult prea îndepărtaţi pentru acele momente... Editorul? Un grăunte de nisip rătăcit într-un deşert...

Însă adevărata lovitură am primit-o doar spre după-amiază. Deea, iubita mea cu bucle blonde, cea care încă mai dădea un sens vieţii mele pierdute, mă evita de aproape o lună. "Trebuie să se mai gândească", "ar vrea să fie, pentru o perioadă, singură", "are impresia că mai mult mă încurcă decât mă ajută" – erau motivele cel mai des invocate.

Cuvinte diplomatice, cuvinte feminine, cuvinte otrăvite... Cuvinte ce s-au răsucit în inima mea ca un pumnal. Din prima clipă în care le-a rostit am intuit că în spatele lor se ascunde altceva, din primul moment în care am reuşit să-i înfrunt privirea am intuit că şi le alesese cu grijă, cu o meticulozitate studiată... Dar n-am avut, vreodată, cu adevărat, o probă.

Până în acea după-masă de coşmar, când am zărit-o, întâmplător, în parc, la braţul unui tip musculos, bine făcut, iradiind de tinereţe şi de bună-dispoziţie. "Mircea, eşti nebun, nu crezi că exagerezi?", îi spuse, mai mult în glumă, cuibărindu-se la pieptul lui.

Desigur. Mircea era tânăr, ca şi ea, avântat, plin de idealuri şi pulsând a viaţă, încă folosind skate-board-ul sau rolele. Eu - scriitorul trecut, retras, aflat la o vârstă mijlocie, dezabuzat, palid, care se retrage în faţa net-ului şi a televizorului. Nimic nu putea fi mai limpede decât atât.

Era atât de soare în acea zi... Dar în sufletul meu se derula o singură scenă - cea a ploii în cimitirul uitat care deschide filmul "A very long engagement". Cea mai sinistră, dezolantă, lipsită de viaţă şi de speranţă scenă pe care am văzut-o vreodată. Miracolul ploii se îneacă în ţărână şi în moarte, crucea cristică se prăbuşeşte în noroi. Toată durerea lumii - în numai câteva cadre cenuşii, ucigaşe.

Atunci mi-am dorit, pentru prima oară, să-l omor. La propriu.

Desigur, o deloc originală atitudine, răzbunarea plină de sânge a iubitului înşelat - dar singura care putea să cadreze cu ceea ce se petrecea în interiorul meu în acele momente.

Voi fi destul de tare pentru a o face? Voi putea să-i tai gâtul cu lama

ascuţită a cuţitului fără să clipesc? Voi avea tăria de a mai face dragoste cu Deea *după* aceea, cu mâinile (figurativ) încă pline de sânge?

Voi schimba în renume porecla de ucigaş al cartierului?

Pentru o clipă, mi s-a părut că un nor trecător acoperă soarele orbitor al acelei zile în care îmi părea că îmi joc destinul la ruletă.

*

Ştiam că pe Tărâmul Blestemat nu există dragoste, speranţă, mântuire - şi începeam să intuiesc că nici scăpare.

Dar încercam, cu disperare, să supravieţuiesc.

Înaintam prin noroi, încercam să nu mă uit la cadavrele desfigurate. Locul în care timpul a murit, în care istoria a fost arsă.

Cum să fugi, cum să găseşti o cât de mică portiţă de ieşire? Acest ţinut a murit, în fapt, chiar înainte de a se naşte. Acorduri bizare răsunau în atmosferă, păsări moarte cădeau în jurul meu ca secerate.

Un fum uscat, dens, plutea împrejur, şi se puteau auzi stranii incantaţii, ca de magie neagră. Pentru o clipă am avut viziunea unui porumbel cu gâtul tăiat, umplând cu sânge un vas ritualic - dar deocamdată nu mă confruntam decât cu propria imaginaţie.

Am zărit în depărtare un grup de cerşetori îmbrăcaţi în zdrenţe - însă, de teamă ca nu cumva să sufere şi aceştia de cine ştie ce maladie contagioasă, m-am îndreptat cu hotărâre într-o direcţie opusă.

Am mers sute de metri printr-un nisip fierbinte, ce emana aburi care îmi păreau otrăviţi. Voiam să fug, să scap, să nu mai ştiu. *Să scap o dată pentru totdeauna.*

În curând, am fost înconjurat de membrii unui trib uitat de vreme, care mi-au imobilizat repede mâinile la spate cu ajutorul unor frânghii şi m-au aruncat pe jos, ca pe un prizonier aproape de a deveni un trofeu.

S-au sfătuit între ei, pentru un moment am crezut că aveau de gând să plece, dar apoi s-au apropiat de mine şi m-au introdus într-un sicriu vechi, plin de cuie ruginite care îmi intrau în piele.

M-am zbătut inutil, nereuşind să fac altceva decât să-mi adâncesc rănile. Presupunând aproape prin absurd că aş fi reuşit să scap din mâinile lor, îmi era clar că oricum aveam să mor de tetanos.

Când liderul tribului s-a apropiat puţin de mine, am încercat totuşi să cer o minimă explicaţie. Nu înţelegeam de ce mă tratau aşa.

Spre surprinderea mea, acesta mi-a vorbit repede, într-o limbă cunoscută.

"Aici aşa îi tratăm pe ucigaşi... Îi punem de vii în sicriu, apoi..."... şi îmi arătă, cu subînţeles, conţinutul unui vas care adăpostea un lichid dens, vâscos, aflat la temperatura de fierbere.

Am înţeles, pe loc, ce tip cumplit de moarte mă aştepta.

"Ce ucigaşi... Ce mama dracului tot spui acolo?", am întrebat, exasperat.

Şeful de trib nici nu m-a băgat în seamă şi, protejându-se cu o cârpă, a ridicat vasul de la locul său, apropiindu-se de mine.

"Să nu omori... dacă nu vrei să fii omorât, iată care este deviza noastră", rosti, şi primii stropi de lichid clocotit au început să-mi ardă pielea.

"Nuuu!!! Nuu!! Nu vreau să mor!!!!, am răcnit, zbătându-mă neputincios, imobilizat în acel sicriu al groazei. Cuiele îmi intrau tot mai adânc sub piele, iar, într-o ultimă zvârcolire, am apucat să văd conţinutul fierbinte, ca o mostră de lavă, îndreptându-se spre trupul meu.

"Nuuu!!! Mooorrr!!", am strigat.

M-am trezit, din nou, în propriul apartament, livid, terifiat, tremurând. Cearceafurile din jurul meu erau rupte, ceea ce trăda faptul că mă zbătusem îngrozitor în somn.

*

Din nou, în faţa aceleiaşi realităţi covârşitoare, confruntat cu aceleaşi probleme lipsite de răspuns.

Ce disonanţă uluitoare! Era atât de soare în vara aceea - un soare uriaş, binefăcător, dogoritor, orbitor...

Pentru Dumnezeu, trebuie să fiu extrem de atent ce fac! Nu care cumva să-l omor pe Mircea, acum eram sigur că între coşmarurile mele şi realitate exista o legătură, pe undeva. De aceea făcuse referire căpetenia tribului la "ucigaşi". Era un avertisment.

Dar ce altceva aş putea să fac? Să sufăr ca un câine în singurătate, în timp ce el se desfată în braţele Deei? Să îl privesc cum toarnă şampania victoriei în capul meu? Să ating pragul cel mai de sus al durerii spirituale, al suferinţei din dragoste?

Eu - mutilat, distrus, strivit. El - triumfător, viril, simbol al seducţiei şi prospeţimii. Nu ar fi acest tablou la fel de cumplit ca acela din coşmarurile mele, deşi acelea vizau mai curând durerea fizică?

Pe de altă parte, presupunând că mi-aş duce sinistrul gest la bun sfârşit, aş mai fi oare vreodată acelaşi? Aş mai putea să mă bucur, să scriu, chiar să fac dragoste cu Deea ştiind că sunt un monstru? Un ucigaş?

Ce model le voi da cititorilor mei, ce fel de om voi deveni, ce victorie va fi aceasta?

Oare Mircea nu s-ar răzbuna, de dincolo de mormânt, într-un mod cumplit?

Ce stigmat oribil - îl voi vedea peste tot. Dimineaţa, în imaginea din oglindă. La prânz, pe fundul ceştii golite în cafeneaua literară. Seara, în unduirea formelor perfecte, dezgolite, ale Deei. Mă voi prăbuşi între cearceafuri mărunt, impotent.

Ce voi simţi când voi intra pentru prima oară în biserică după teribilul gest? Cum voi încerca să-L privesc în ochi pe blândul şi bunul Iisus?

Nu. Trebuie să fiu raţional. Am să construiesc acest tablou al damnării şi al

vinovăţiei perpetue şi am să-l port, în imaginaţie, pretutindeni - pentru a fi sigur că lucrurile nu-mi vor scăpa de sub control. Că nu voi comite crima niciodată.

Nu vreau să cunosc fiorii plăcerii de a ucide - dar în acelaşi timp îmi este imposibil să înţeleg cum o voi mai recuceri vreodată pe Deea.

Eu, scriitorul devorat de propriile fantasme.

Ucis de o posibilitate. De o probabilitate. De imaginaţie.

*

Trupul meu plutea, aproape inert, pe un râu. Treceam printre trupuri aflate în putrefacţie, printre dâre de sânge ce anunţau trezirea la viaţă a unor molime demult uitate. Membrele îmi erau cvasi-paralizate, ochii aproape sticloşi - şi totuşi, mai aveam încă viaţă în mine.

Deasupra nu puteam zări decât corbii Morţii cum îmi dau târcoale, aşteptând momentul, pândindu-mă ca pe o pradă neajutorată.

"Aici aşa îi tratăm pe ucigaşi", îmi răsunau, în continuare, în urechi cuvintele şefului de trib.

Voi pluti, imobil, zeci, sute de metri... Poate chiar kilometri. Dar nu voi mai ieşi vreodată din Tărâmul Blestemat, nici măcar plutind pe fluviul ce desparte cele două lumi... Nici mort, nici în viaţă. Nicicum.

Pe ambele maluri, au apărut lupi cruzi, sălbatici, cu urlete înfiorătoare, ce făceau să nu se mai audă nimic altceva. Îmi voiau, înainte de a se înfrupta din carnea mea, sufletul... ceva ce era mult mai de preţ.

Am încercat să-mi menţin trupul cât mai drept, pentru a nu cădea în boturile lor hămesite, dar semiparalizia îmi făcea gesturile destul de imprecise. Am încercat să-i alung rostind o rugăciune în gând, dar nici aceasta nu părea a avea efect pe acest tărâm al diavolului.

Din Cer a început să plouă, brusc, cu sânge. Lichidul rubiniu îmi intra în ochi, în gură, îmi acoperea îmbrăcămintea, îmi punea o pecete pe care n-ar fi trebuit să o port vreodată.

Nu se poate, e monstruos! Vreau să mă trezesc odată din acest coşmar negru, înfiorător, să scap pentru totdeauna de aceste viziuni care l-ar fi înfiorat până şi pe Poe!

Nu ştiu cum. Să mă trezesc - acasă, pe un pat de spital, oriunde. Dar nu aici. Să scap, să nu mai fiu urmărit de leproşi, de lupi, de corbi, de triburi care îşi ard de vii prizonierii!

Să nu se mai repete aceasta niciodată. Să nu mai fiu damnat.

Cum, cum, cum.

Cum?

Lupii au adulmecat sângele proaspăt. Şi-au aruncat boturile peste apa râului, ameninţători.

Am încercat să mă feresc, dar - din nou - membrele nu m-au ascultat. Unul

dintre ei mi-a sfârtecat coapsa stângă, plecând către mal cu o bucată mare de carne între dinţi.

E clar. Voi muri.

Deea, te-am iubit!!! Îmi voi da duhul aici, pe acest tărâm străin, hain, rece, blestemat, cu numele tău pe buze.

Iată, pentru prima oară, mi-am amintit, pe acest tărâm, numele iubitei.

Deea. Unica.

Am văzut cum corbii se reped asupra mea.

"Vreau să mă trezesc odată!!! Să mă reîntorc la viaţă!!!", am strigat, cu toată puterea.

În mijlocul nopţii, în propriul apartament, lumina de întreţinere pe timpul nopţii pâlpâia slab.

Lunga serie de coşmaruri neomeneşti urma să se întrerupă doar pentru o zi.

*

I-am văzut afişându-se împreună, ieşind prin baruri, discoteci, parcuri - dar, ceea ce a fost cel mai greu de suportat pentru mine, apărând într-un fel de reclamă sexy la lenjeria albă de pat - Mircea o cuprindea pe Deea, care zâmbea şi era doar într-un bikini, cu braţele lui musculoase, şi se lăsa cuprins de o stare extatică, fericită, ce i se întipărea pe chipul sportiv.

Poate părea absurd, dar acea imagine mi-a dat lovitura de graţie. Nu puteam suporta să-i văd astfel, nu puteam îndura gândul că mii de familii, de cupluri, de tineri le vor vedea imaginea la televizor, îşi vor cumpăra produsul, se vor pierde în nopţi toride de amor numai datorită acelui clip publicitar.

E mai mult decât pot să duc - şi se pare că îmi voi vinde sufletul diavolului pentru aceasta.

În cele din urmă, m-am hotărât - îmi voi asuma tot coşmarul care mă bântuie de când Deea m-a părăsit, toată oroarea. Îmi voi asuma sentimentul de vinovăţie, pe cel de a păşi ca un monstru printre semeni cu suflete imaculate, care mai cred încă în idealuri. Voi lăsa la o parte suferinţa cristică, ce m-ar fi dus, probabil, în cele din urmă, la mântuire, doar pentru a simţi gustul dulce al răzbunării.

Da, am să-l ucid pe Mircea - cu toate consecinţele ce decurg de aici. Am să-l înjunghii ca pe o vită la abator, pentru a fi sigur că nu va mai ajunge în braţele ei niciodată. NICIODATĂ.

Apoi, până şi gustul Infernului îmi va părea mai dulce. Ştiu că am fost prevenit de sute de ori - dar mă tem că este, totuşi, singurul sfârşit plauzibil.

Şi când mă gândesc cum a început totul, întreaga poveste cu Deea, cu naivitatea specifică tinereţii, cu jurăminte de iubire eternă, cu bulgări de zăpadă aruncaţi printre hohote de râs, cu roşeaţa din obrajii albi şi tineri!!!

Cu sentimentul că îl descoperim pe Dumnezeu, că înviem un miracol!!!

Ce dureros, ce tragic ca acest story să se sfârşească într-o baltă de sânge!

Îmi pare rău, dar n-am mai putut îndura. Nu ştiu cine va suferi mai tare - Deea sau eu însumi.

Am plecat către locuinţa lui, cu pumnalul ascuns bine sub haină.

Peste puţin timp, în vreme ce băteam la uşa lui Mircea, inima mi-o luase razna, aş fi jurat că îmi va sparge pieptul.

Am pretextat o mică discuţie despre un proiect literar (Mircea se ocupa cu multe reclame, şi o putea face şi pentru cărţi care s-ar putea, ulterior, vinde pe bani frumoşi) şi alte lucruri care s-ar fi putut dezvolta de aici.

Cam fără chef, dar, pentru a salva aparenţele, m-a poftit înăuntru. A pus pe foc ibricul de cafea şi şi-a aprins o ţigară.

I-am expus toate cele ce îmi păreau necesare, apoi m-am întins în fotoliu, ca pregătit pentru o îndelungă relaxare.

"A, şi în ceea ce priveşte povestea ta cu Deea, vă urez să fiţi fericiţi. Ai câştigat-o, e dreptul tău", i-am spus şi am sorbit uşor din cafeaua fierbinte ce tocmai fusese preparată.

Nu ştiu de ce i-am spus tocmai cuvintele acestea în timp ce strângeam pe sub sacou cuţitul ucigaş, dar cert este că ele mi-au ieşit din gură. În loc de alte vorbe de răzbunare sau de ură.

"Oricum, decât s-o freci pe la miezul nopţii prin casă holbându-te la video, e mult mai bine să o faci cu Deea", nu m-am putut abţine de la a-i arunca o ironie de cartier.

"Gata. Acum. Acum îl omor", am gândit, aproape în acelaşi moment. Mi-am încleştat mâna pe arma albă.

L-am văzut însă cum se transfigurează, cum se albeşte la faţă.

"Poftim??? Ce te bagi tu? Ce mama naibii ştii tu despre mine şi Deea?".

Am slăbit pentru câteva momente strânsoarea pumnalului şi l-am ascultat.

"Află că nu mai suport să îmi vorbească despre tine. Ce mai faci tu, cum te simţi tu, cum vei suporta tu. Tot timpul, de dimineaţă până seara. Am ajuns să mă tem că va face dragoste cu mine şi apoi mă va întreba cum ţi s-ar fi părut ţie!! Nu mai rezist!".

"Chiar aşa?", l-am chestionat, ironic.

"Prietene, ştii ce eşti tu pentru mine? Cel mai negru coşmar al meu!!! Dar nu va mai fi multă vreme aşa... Nu vei mai sta pentru multă vreme în calea noastră", rosti, şi l-am văzut cum strânge în pumnul lui sportiv un presse-papier foarte greu, din metal.

Mi-am dat seama că se pregătea, la rându-i, să mă omoare. Pus în faţa acestei situaţii, inedite, am avut o revelaţie. Mi-am dat, în sfârşit, seama ce trebuia să fac pentru a câştiga partida - deşi jur că nu premeditasem nimic şi fusesem luat total prin surprindere.

Dar a fost ca un as pe care îl avusesem mereu în mânecă şi nu ştiusem de el.

L-am întărâtat în continuare printr-o tăcere grea şi o privire uşor ironică, apoi, în timp ce vedeam presse-papier-ul cum se îndreaptă către capul meu,

am rostit cele din urmă cuvinte:

"Mulţumesc, Mircea. În sfârşit, am scăpat".

*

A doua zi, Mircea a ascuns cadavrul scriitorului undeva în fundul grădinii, într-un loc foarte bine ascuns, sub o trapă, despre a cărei existenţă numai el ştia. A şters toate amprentele şi a desfăcut o bere rece.

L-a ucis cu ură şi l-a îngropat cu ură... Bine că totul s-a terminat aici.

Peste puţin timp însă, s-a simţit vinovat, ciudat, aşa cum nu se simţise niciodată în viaţă, şi s-a hotărât să nu se vadă cu Deea în acea zi.

S-a întrebat cum va intra prima oară după crimă într-o biserică, cum va îndrăzni să-I vorbească blândului Iisus, cum se va strecura printre semeni ca un paria, ca un monstru...

A încercat să nu se mai gândească, dar totul dădea năvală asupra sa.

Către seară, a adormit, epuizat, în apartamentul propriu, strângând cu putere perna.

A visat că se afla într-un tărâm straniu, traversând o pădure ciudată, uscată, moartă... Încerca să găsească o ieşire, dar se încurca în lianele moarte, putrezite.

Când, în sfârşit, a reuşit să iasă din acel loc, a zărit câţiva leproşi care îşi agitau cioturile în preajma unor tăbliţe de lemn foarte vechi, roase, care de-abia se mai ţineau în poziţie verticală. Pe una dintre acestea a putut citi câteva cuvinte gravate inegal, cu caractere gri închis, care aveau să îl urmărească oribil pe tot parcursul bizarei sale aventuri: *"Speranţa a murit, călătorule, căci de aici începe Tărâmul Blestemat. De vei scăpa cu viaţă, îţi vei dori moartea, iar de vei muri, sufletul tău nu-şi va afla odihna în veci..."*.